

HỒI NĂM

Nữ Nhân Thịnh Nộ Trở Thần Oai

T

iếng cười của Tần Linh Sương khiến quần hùng thấy đều ngây ngất tâm thần, ngay cả Cốc Mộng Viễn thân hoài thiên công vô thượng cũng cơ hồ không kềm chế nổi tâm thần.

Tiếng cười hồi lâu chưa dứt, tuy ngập đầy tính khiêu chiến, khiến quần hùng tâm thần chao đảo, nhưng lại không nảy sinh tà niệm, mà như đưa quần hùng vào trong một thiên đàng đầy hoa thơm cỏ lạ, muôn chim ca hát, suối mát non xanh, vô cùng thơ mộng.

Nhưng tiếng cười ấy có thể khốn chế tâm thần kẻ khác, đó là sự thật.

Cốc Mộng Viễn cũng hết sức kinh hoàng, chàng thật không ngờ Tần tỷ tỷ chẳng những xinh đẹp tuyệt trần mà võ công cũng cao đến mức kinh người.

Cốc Mộng Viễn nếu không nhờ đã từng luyện tập Vô Ngã Thiền Định, một tâm pháp thượng thừa của Phật môn, chưa chắc đã chịu đựng nổi môn nhiếp tâm đại pháp này.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn quần hùng, chỉ thấy mọi người đều ngây ngất như say rượu, nếu Tần Linh Sương lúc này mà hạ sát thủ, có lẽ hàng trăm ngàn hào kiệt võ lâm sẽ táng mạng dưới đáy Động Đình Hồ này.

Nghĩ vậy, Cốc Mộng Viễn lập tức vận công lực sẵn sàng, nếu phát hiện các nàng trong Hàn Bích Cung có hành động không đúng là xuất thủ giải cứu ngay.

Thật ra đó chỉ là Cốc Mộng Viễn quá lo xa, tiếng cười nhiếp hồn của Tần Linh Sương không kéo dài lâu, ngay khi Minh Thiện đại sư và Phục Hổ thiên sư vừa lộ vẻ không chịu nổi, nàng liền ngưng cười, và nghiêm giọng nói:

- Đạt Ma Thiền Trượng của Thiếu Lâm với Mộc Kiếm Lệnh của Võ Đang không phải là do Hàn Bích Cung lấy đi, xin hai vị chưởng môn nhân hãy điều tra lại.

Tiếng cười nàng vừa ngưng, quần hùng liền tức tỉnh táo trở lại, chứng tỏ Tần Linh Sương không hề có ý định giết người, không thì quần hùng ít ra cũng có nửa số thương vong rồi.

Minh Thiện đại sư và Nhất Thanh đạo trưởng đương nhiên là hiểu rõ điều ấy, và đồng thời cũng nhận thấy Hàn Bích Cung chủ này không phải là kẻ độc ác.

Thế nhưng, họ chẳng lẽ chỉ bằng một câu nói của nàng mà tin đó là sự thật.

Nhất Thanh đạo trưởng mặt như phủ một lớp sương lạnh, hai mắt chòng chọc nhìn vào Tần Linh Sương, hồi lâu chẳng thốt nên lời.

Minh Thiện đại sư cũng hết sức khó xử.

Hận Thiên Lão Lão phái Nga My bỗng tiến ra trước mọi người, lạnh lùng nói:

- Vật đánh mất của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang có phải do Hàn Bích Cung lấy trộm hay không đâu thể chỉ bằng vào một câu nói của nha đầu người là xong?

Nhất Thanh đạo trưởng tiếp lời:

- Lão nói rất đúng, bằng vào một câu nói của cô nương sao thể khiến bản đạo tin được ?

Tần Linh Sương thản nhiên cười:

- Vậy theo ý đạo trưởng thì sao ?

Nhất Thanh đạo trưởng lúc này trong lòng không hề có chủ kiến, mà chỉ nhận thấy bảo vật trấn sơn của phái mình bị đánh mất, chẳng thể dễ dàng bỏ qua cho kẻ khả nghi mà thôi.

Vì vậy khi Tần Linh Sương hỏi ngược lại, khiến ông bất giác thườn mặt đứng thừ ra, không sao trả lời được.

Hận Thiên Lão Lão lại quát:

- Giữa các ngươi lại, khi nào điều tra rõ hẵng thả.

Minh Thiện đại sư nghe vậy, bất giác chau mày, khẩu khí ngang ngược của Hận Thiên Lão Lão thật mất phong độ của chưởng môn một phái.

Tần Linh Sương nghe vậy thoát tiên lộ vẻ tức giận, nhưng sau đó tươi cười nói:

- Mai lão lão nói thật nhẹ nhàng quá, người trong Hàn Bích Cung đâu phải là đệ tử của phái Nga My, muốn sai bảo thế nào cũng được.

Hận Thiên Lão Lão cười hăng hắc:

- Lão thân đã nhất quyết giữ các ngươi lại rồi.

Tần Linh Sương sầm mặt cười khẩy nói:

- Bằng vào tôn giá ư ?

Quay ra sau thiếu nữ áo đỏ đứng bên trái, nghiêm giọng nói:

- Phương muội, hãy ra tay trừng trị lão bà này một phen.
- Tuân mệnh.

Thiếu nữ áo đỏ cất bước đi ra mũi thuyền, đưa mắt nhìn Hận Thiên Lão Lão đang giận tím mặt bởi hai tiếng “Trừng trị” của Tần Linh Sương, cất tiếng chậm rãi nói:

- Lão bà kia, đã nghe rõ lời nói của Cung chủ rồi chứ ?

Hận Thiên Lão Lão mặt đanh lạnh đáp:

- Nghe rồi, không giống lời nói của người.

Thiếu nữ áo đỏ thản nhiên cười:

- Lão bà nói càng không giống lời nói của con người.

Hận Thiên Lão Lão tóc bạc rung động, mắt rục lên sắc lạnh, nhìn chốt vào thiếu nữ áo đỏ, những nếp nhăn trên mặt co giật liên hồi, buột miệng mắng:

- Nha đầu thối tha, người thật đúng là đánh rắm.

Hận Thiên Lão Lão đã quá tức giận, nên ngay cả sự uy nghiêm của chưởng môn một phái cũng chẳng màng, thốt những lời mắng chửi thô tục đến vậy.

Năm vị chưởng môn nhân nghe vậy đều bất giác chau mày.

Thiếu nữ áo đỏ như cũng đã tức giận, nhướn mày quát:

- Đường đường là một đấng chưởng môn một phái, thì ra chỉ là hạng thô tục...

Trở tay rút trường kiếm trên lưng xuống, lạnh lùng nói tiếp:

- Cung chủ có việc khác đang cần giải quyết, không rảnh rồi lời thôi với người. Bốn cô nương bằng vào thanh trường kiếm này, thử xem vị chưởng môn không biết xấu hổ như bà có giữ nổi bọn này hay không ?

Bị mắng là đồi không biết xấu hổ, Hận Thiên Lão Lão điên tiết, long đầu quái tượng chỏi mạnh, trên lời dài vang lên một tiếng rền rĩ:

- Nha đầu thối tha, hãy xem lão thân có giữ nổi người hay không cho biết.

Đồng thời tay phải năm ngón vung ra với chiêu “Thương Long Hấp Thủy” vận dụng nội gia chân lực tuyệt đỉnh lăng không chộp vào thiếu nữ áo đỏ.

Hận Thiên Lão Lão là chưởng môn nhân một phái, dĩ nhiên võ công cao cường, đừng thấy thiếu nữ áo đỏ trước đó cao ngạo là thế, đến khi đối phương xuất thủ, nàng ta không còn dám khinh thường nữa.

Thiếu nữ áo đỏ vung động trường kiếm, tạo ra một chiếc lưới bạc bao phủ toàn thân, cho dù Hận Thiên Lão Lão có tuyệt kỹ Lăng Không Nhiếp Vật sức mạnh trăm cân cũng không sao xuyên qua được.

Trảo Nhiếp Thần Công vô hiệu, Hận Thiên Lão Lão hết sức bẽ bàng, chỉ nghe bà ta cười hăng hắc liên hồi, mắt rực hung quang ghê rợn.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy bất giác rợn người, khẽ nói:

- Vị lão lão này đâu có giống một vị chưởng môn nhân danh môn chính phái.

Tây Sơn Tiêu Tẩu khẽ thở dài tiếp lời:

- Cốc thiếu hiệp bất tất phải lấy làm lạ, chỉ cần qua danh hiệu gần như ma đạo của bà ta, cũng đủ suy ra được tâm tính bà ta rồi.

Cốc Mộng Viễn thở dài cảm khái:

- Tạo hóa sinh ra vạn vật để nuôi người, ngay cả ma vương sát nhân Trương Hiến Trung còn chưa dám nghịch thiên, hận thiên, vậy mà vị lão bà này lại hận cả trời, quả thật quá đáng.

Vừa nói đến đó bỗng nghe vọng đến “rào rào” vang dội.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt đưa mắt nhìn...

Thì ra Hận Thiên Lão Lão thấy thần trảo vô hiệu, liền thay đổi thế công, toàn lực xuất ra một chưởng.

Thiếu nữ áo đỏ kiếm thuật tuy cao, nhưng gặp Hận Thiên Lão Lão chỉ toàn xuất thủ bằng nội lực, dẫu sao nàng ta (thiếu một đoạn)

Hận Thiên Lão Lão vốn đang thẹn giận tột cùng, những lời mỉa mai của Tần Linh Sương càng như lửa đổ thêm dầu, khiến bà ta giận đến tóc bạc dựng đứng, nếp nhăn trên mặt nổi cao, trông còn kỳ khôi hơn là khóc, lại thêm mấy tiếng cười quái dị khiến quần hùng khiếp đảm kinh tâm:

- Tiện tỳ họ Tần kia, lão thân thử xem ngươi có rắn chắc hơn hai ngọn đèn kia không.

Hận Thiên Lão Lão hẳn là quá tức giận, ngay cả tiếng nói cũng run rẩy. Nhưng hữu chưởng lại lăng không bổ ra.

Chưởng khi này là im lìm đẩy lui thiếu nữ áo đỏ, còn chưởng này khác hẳn, uy thế hung mãnh khôn tả. Chỉ thấy cuồng phong rít lên ào ào hết như giông tố nổi dậy, khiến những ghe thuyền gần bên lôi đài thảy đều lắc lư dữ dội.

Ngay khi quần hào đang lo cho Tần Linh Sương, chỉ thấy nàng ta thản nhiên cười nói:

- Mai lão lão, Tần Linh Sương này kính tôn giá là một vị chưởng môn, xin đón chịu một chưởng này.

Dứt lời, hai tay buông thõng đứng yên, không vận công giới bị mà cũng chẳng vùng tay hoàn kích.

Khi chưởng lực kinh thiên động địa của Hận Thiên Lão Lão chạm vào người Tần Linh Sương, chẳng những nàng không hề hấn gì mà ngay cả y phục cũng chẳng hề lay động.

- Nàng ta luyện thành thiên công Kim Cang Bất Hoại rồi.

Sài Thanh Bình buột miệng reo lên. Kể từ lúc biết được người hẹn với Cốc Mộng Viễn đêm nay chính là Tần Linh Sương, nàng đã rất lâu không lên tiếng nói.

Tây Sơn Tiêu Tẩu lắc đầu cười:

- Đó không phải là thiên công Kim Cang Bất Hoại, nàng ta đâu phải là đệ tử Phật môn, và hơn nữa với tuổi tác nàng ta, không thể nào có được thiên công thượng thừa đó...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời:

- Tiền bối nói rất đúng, đó quả không phải là thiên công Kim Cương Bất Hoại.

Sài Thanh Bình ngoảnh lại lừ mắt:

- Cốc đại ca hiểu biết tất cả về nàng ta ư ?

Cốc Mộng Viễn chau mày cười:

- Tại hạ tuy không khẳng định được đó là môn võ công gì, nhưng hết sức bội phục võ công cao tuyệt của Tần tỷ tỷ, đứng yên chịu một chưởng sức mạnh ngàn cân mà không hề hấn gì, đó hẳn là tuyệt kỹ cái thế Quy Nguyên Thần Công.

Tây Sơn Tiêu Tẩu sửng sốt:

- Quy Nguyên Thần Công ư ? Cốc thiếu hiệp, vị cô nương này chắc hẳn là hậu duệ của Tây Trúc Khô Trúc Tiên Ông...

Bỗng ngưng lời, vỗ vai Cốc Mộng Viễn, ha hả cười to nói:

- Lão ô đúng là càng già càng hồ đồ, nàng ta thi triển đó chẳng phải là Khô Trúc Kinh Bất Động Thần Công tuyệt học của Tây Trúc là gì ?

Cốc Mộng Viễn chưa hiểu biết nhiều về Tần Linh Sương, nên nghe Tây Sơn Tiều Tẩu bảo nàng là hậu duệ của Tây Trúc Khô Trúc Tiên Ông, chàng càng chẳng rõ là đúng hay sai.

Còn về Khô Trúc Tiên Ông là ai, trong quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục của Tư Mã Quân cũng không có ghi, Cốc Mộng Viễn càng thêm mù tịt.

- Trong võ lâm chỉ có dòng dõi Tây Trúc là luyện được Quy Nguyên Thần Công, vậy nàng hẳn là con gái của Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng...

Tây Sơn Tiều Tẩu càng nói, Cốc Mộng Viễn càng hồ đồ, bèn cười nói:

- Tiền bối, Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp là Khô Trúc Tiên Ông phải không?

Bởi quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục tuy không có Khô Trúc Tiên Ông nhưng Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp lại được liệt vào hàng cao thủ tuyệt đỉnh nên chàng hỏi vậy.

Tây Sơn Tiều Tẩu lắc đầu:

- Không phải, Khô Trúc Tiên Ông là phụ thân của Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng, lão nhân gia không hiện thân tung đã sáu mươi năm hẳn là quy tiên rồi.

Ngưng chốc lát, bỗng cười thầm, ý nói:

- Cốc thiếu hiệp có từng nghe nói đến bốn nhân vật Nam Nho, Bắc Bệnh, Tây Trúc và Đông Tà trong võ lâm hay chưa ?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười lắc đầu:

- Chưa.

Tây Sơn Tiều Tẩu khẽ cười:

- Bốn người đó đều là kỳ khách võ lâm, võ công cực cao, hơn nữa... họ ít nhiều đều có mối quan hệ cố cựu với thiếu hiệp.

-Ồ !

Cốc Mộng Viễn từng gặp bốn danh hiệu ấy trong quyển Võ Lâm Điểm Thương Lục, nhưng chỉ có danh hiệu mà không có danh tánh, nên chàng cũng chẳng rõ bốn người này quan hệ thế nào với mình.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười tiếp lời:

- Bốn người đó được giới võ lâm hợp xưng là Tứ Phương Đại Hiệp, nhưng lại không thuộc vào bất kỳ môn phái nào trong võ lâm...

Cốc Mộng Viễn cười:

- Các vị kỳ nhân khoáng thế như vậy rất ít khi thuộc một môn phái nào đó.

Tây Sơn Tiều Tẩu gật đầu:

- Tứ Phương Đại Hiệp người nào cũng có một cá tính kỳ lạ và đặc thù thích gì làm đó, không bị ràng buộc, nếu có môn phái thì chẳng thể nào tự do hành động.

Ngưng chốc lát, bỗng nhìn Cốc Mộng Viễn cười nói:

- Cốc thiếu hiệp, Nam Nho đứng đầu trong Tứ Phương Đại Hiệp chính là Thiên Đài Đại Hiệp Bệnh Tử Đồ Nho Hiệp Cốc Dương.

Cốc Mộng Viễn qua lời của Tây Sơn Tiều Tẩu đã biết được phụ thân mình là con trai Cốc Dương, vậy thì Nho Hiệp chính là tổ phụ mình, bèn cung kính cười nói:

- Vãn bối hết sức lấy làm vui sướng, nhưng chẳng hay ba vị kia...

Chàng chưa dứt lời, bỗng bị một tiếng quát vang từ trên lôi đài vọng đến cắt đứt, Cốc Mộng Viễn ba người liền cùng ngẩng lên nhìn.

Thì ra lúc này tình hình trên lôi đài đã thay đổi rất nhiều, Hận Thiên Lão Lão đã bị Tần Linh Sương với thủ pháp độc môn chấn thương nội phủ, ngã ngồi xuống trên lôi đài.

Minh Thiện đại sư và Nhất Thanh đạo trưởng thì một người đang toàn lực giúp Hận Thiên Lão Lão vận công điều thương, còn một người cầm kiếm đứng bên hộ vệ.

Tần Linh Sương một mình đứng trên lôi đài đối thoại với Hoa Sơn chưởng môn Mai Kiếm Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn và Thiên Ma giáo chủ:

- Trên giang hồ đồn đại võ công Hàn Bích Cung rất ảo diệu hung hiểm, hôm nay được chứng kiến, quả nhiên danh bất hư truyền. Tần cô nương một chưởng chấn thương chưởng môn nhân một phái thật rất đáng khâm phục.

Huê Nguyên Hàn tuy mặt đầy tức giận, song lời nói cũng còn rất chừng mực.

Tần Linh Sương nhoẻn cười:

- Huê đại chưởng môn quá khen, ta thật hổ thẹn không dám nhận.

Huê Nguyên Hàn cười khẩy:

- Võ công cao mà kiêu căng, giới võ lâm không chấp nhận. Tần cô nương thân hoài võ công tuyệt thế, hẳn biết rõ Mai lão lão khó chịu nổi nhất kích, vậy mà cô nương vẫn hạ thủ, Huê mỗ thấy thật là không phải.

Tần Linh Sương thoáng ngần người, đoạn cười hỏi:

- Vậy thì theo ý Huê đại hiệp thì sao ?

Huê Nguyên Hàn bỗng ngửa mặt buông tiếng cười dài, hồi lâu mới ngưng cười nói:

- Huê mỗ không tự lượng sức mình, muốn được thỉnh giáo Tần cô nương vài chiêu kiếm pháp.

Tần Linh Sương gật đầu:

- Ta sẵn sàng hầu tiếp đây.

Đoạn quay ra sau thiếu nữ áo đỏ nói:

- Phương muội, đưa kiếm đây.

Thiếu nữ áo đỏ liền cung kính hai tay dâng kiếm cho Tần Linh Sương.

Tần Linh Sương đón lấy thanh kiếm, ôm kiếm vòng tay thi lễ nói:

- Xin mời Huê đại hiệp.

Huê Nguyên Hàn buông tiếng cười khẩy, lập tức lướt tới vùng kiếm tấn công tới tấp, chớp mắt đã tung ra đến năm chiêu.

Tần Linh Sương ung dung vùng động thanh trường kiếm trong tay, lượn lờ trong bóng kiếm nhanh mạnh như vũ bão của Huê Nguyên Hàn.

Hàn Mai Ảo Ảnh kiếm pháp của Huê Nguyên Hàn quả là nhanh khôn tả, quần hùng thấy đều xem đến ngẩn ngơ, ngay cả Cốc Mộng Viễn thân hoài kiếm pháp tuyệt thế cũng phải gật đầu khen ngợi.

Chưa đầy thời gian một tuần trà, Huê Nguyên Hàn đã liên tiếp tấn công cả hơn năm mươi chiêu, nhưng Huê Nguyên Hàn tự hiểu rất rõ, trong hơn năm mươi chiêu qua, Tần Linh Sương không hề hoàn thủ, nếu không thì ông ta đã bại từ lâu rồi.

Huê Nguyên Hàn càng chiến đấu càng thấy khiếp đởm kinh tâm, đang khi tiến thoái lưỡng nan, bỗng thấy bóng vàng thấp thoáng, trường kiếm trong tay đã bị một luồng tiềm lực cực mạnh xô bật sang bên.

- Huê đại hiệp quả nhiên kiếm pháp trác tuyệt, đa tạ đã chỉ giáo cho.

Tần Linh Sương sau khi đánh bại kiếm của Huê Nguyên Hàn đã nhanh như chớp đứng lùi ra xa hơn một trượng.

Huê Nguyên Hàn trường kiếm trong tay buông thông, mặt đầy vẻ sượng sùng, thì ra tay áo phải cầm kiếm của ông ta đã bị rách một lỗ nhỏ.

Tần Linh Sương lại quét mắt nhìn Hận Thiên Lão Lão thương thế đã lành, ngoảnh mặt ra sau ném trả trường kiếm cho thiếu nữ áo đỏ, đoạn mới trầm giọng nói:

- Hàn Bích Cung ngoại trừ thu hồi tín vật và binh khí của Thất Tuyệt Hằng Nga Ngân Tiêu Công chúa Lăng Thiên Thiên tiên bối, tuyệt đối không hề động đến một ngọn cây cọng cỏ của năm phái một giáo, nếu các vị thật sự bị đánh mất những vật khác, bốn cung sẵn sàng giúp các vị tìm kiếm...

Thoáng dừng, ngược nhìn lên, đoạn nói tiếp:

- Ta đêm nay quả tình là có hẹn với một vị thân bằng hữu dạo thuyền đàm đạo trên Động Đình Hồ, nên...

Côn Luân chưởng môn nhân Phục Hổ Thiên Sư bỗng xen lời:

- Nữ thí chủ cần rời khỏi nơi đây gấp ư ?

Tần Linh Sương nhoẻn cười:

- Vâng, ta đang định cáo từ đây...

Nàng xinh đẹp tuyệt trần, mỗi lời nói và mỗi nụ cười đều hết sức quyến rũ, Phục Hổ thiên sư bất giác cũng ngây ngẩn trước sắc đẹp của nàng, chưa thể trả lời ngay.

Bổng Thiên Ma giáo chủ quát:

- Không được đi.

Nụ cười trên môi Tần Linh Sương liền tan biến, mặt lạnh như băng sương nói:

- Ta thích đi là đi, không ai có thể ngăn cản được.

Nhẹ nhàng đưa tay lên vén tóc, lại bụm miệng cười nói:

- Chẳng qua ta bởi thấy các vị là chưởng môn nhân một phái, thân phận tôn cao, và tuổi tác cũng hơn ta nhiều, nên ta mới đối xử một cách lễ độ...

Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng tiếp lời:

- Không đối xử lễ độ thì sao ? Với sự liên thủ của bốn giáo chủ với chưởng môn năm phái, liệu nha đầu người cũng chẳng đi khỏi đây được.

Thiên Ma giáo chủ khăn đen che mặt này rất ít lên tiếng, giờ đây thốt ra câu nào cũng thật kinh người và hiểm độc, với thân phận chưởng môn nhân năm phái một giáo mà lại đi liên thủ đối phó với một thiếu nữ tuổi chỉ đôi mươi nếu không chính tai nghe thấy thật là khó tự tin được.

Nếu là Minh Thiện đại sư hoặc Nhất Thanh đạo trưởng, Phục Hổ thiên sư, thậm chí Huê Nguyên Hàn, hẳn không người nào thốt ra được những lời nói ô nhục thanh danh thế này.

Tần Linh Sương nghe Thiên Ma giáo chủ nói vậy cũng không khỏi thâm kinh hoàng, bởi nếu đối phương quả thật liên thủ đối phó với mình, đành rằng bản thân nàng chẳng chút lo sợ, nhưng các vị tử muội trên thuyền e khó thoát thân.

Nàng suy nghĩ thật nhanh, đoạn hướng về Minh Thiện đại sư cười nói:

- Chưởng môn đại sư, có thật như vậy không ? Các vị không sợ thiên hạ chê cười ư ?

Minh Thiện đại sư chấp tay trước ngực, cao giọng tuyên phạt hiệu.

Thiên Ma giáo chủ quát:

- Đối phó với hạng trộm cắp hèn hạ mà lại võ công cao tuyệt như người, dĩ nhiên là phải dùng đến thủ đoạn chớp nhoáng, vì sự tôn nghiêm của năm phái một giáo, liên thủ giáp công có gì đáng trách chứ ?

Những lời nói thật đúng lẽ, khiến Tần Linh Sương không sao trả lời được, nhất thời đứng thừ tại chỗ.

Thiên Ma giáo chủ cười hăng hắc nói tiếp:

- Nha đầu, hãy xuôi tay chịu trói đi thôi, kéo tự chuốc khổ vào thân.

Những lời lẽ ấy cơ hồ khiến Tần Linh Sương bất chấp mọi hậu quả, ra tay trừng trị vị Thiên Ma giáo chủ không dám chường mặt thật gặp người này một phen đích đáng.

Tần Linh Sương mặt càng lạnh hơn, mày liễu nhướng cao, đôi mắt to long lanh hết như hai mũi tên nhọn chĩa thẳng vào tim Thiên Ma giáo chủ.

Cách một lớp lụa đen, không thấy được vẻ mặt của Thiên Ma giáo chủ nhưng đôi vai y thị thoáng rung động, vậy đủ chứng tỏ ánh mắt của Tần Linh Sương đã khiến y thị khiếp sợ.

Thế nhưng Tần Linh Sương bị khích nộ, đó là điều y thị mong muốn.

Hồi lâu, Tần Linh Sương khẽ thở dài nói:

- Các vị không ngăn giữ được Tần Linh Sương này đâu.

Tinh quang trong mắt hoàn toàn tan biến, mặt nàng đầy u oán, lại khiến quần hùng bất giác nghe lòng buồn vơi vợi. Mỗi cử chỉ của nàng đều trực tiếp cảm nhiễm quần hùng.

- Họ quả đúng là không thể nào ngăn cản được Tần cô nương.

Trong ghe thuyền, chẳng rõ ai đã nói to lên như vậy. Và lập tức quần hùng la hét ầm ĩ, thậm chí có người lớn tiếng chỉ trích chưởng môn nhân năm phái không được cậ đồng người hà hiếp một thiếu nữ thân cô thế yếu.

Tần Linh Sương hết sức cảm động gật đầu chào bốn phía, tỏ ý cảm kích quần hùng.

Thiên Ma giáo chủ và chưởng môn năm phái thì bị tiếng la hét phản đối của quần hùng khiến cho thấy đều ngượng ngùng bối rối, đứng thừ ra trên lôi đài.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy thì phì cười nói:

- Tiền bối, họ sao thể dằn xếp êm thấm được đây ? Những vị bằng hữu võ lâm này thật là thẳng thắn, ngay cả chưởng môn nhân năm phái cũng chẳng ngán sợ...

Tây Sơn Tiều Tẩu lắc đầu:

- Tự chuốc nhục vào thân, đành chịu thôi.

Cốc Mộng Viễn cười giòn:

- Có lẽ Tần tỷ tỷ bắt buộc phải động thủ quyết chiến một phen rồi.

Sài Thanh Bình dẫu môi:

- Vì sao kia chứ ? Bao anh hùng hảo hớn hiện diện đều bên vực nàng ta, nếu nàng ta bỏ đi trong lúc này, liệu chưởng môn năm phái cũng chẳng dám ngăn cản.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười:

- Đúng vậy, chưởng môn năm phái quyết không dám trêu giận quần hùng võ lâm.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu:

- Đành rằng vậy là tốt, nhưng dẫu sao cũng là nhờ vào người khác.

Tây Sơn Tiều Tẩu giật mình, thầm nhủ:

- Chàng trai này thật có khí phách.

Còn Sài Thanh Bình thì cười thầm chàng là một tên đại ngốc.

Cốc Mộng Viễn bỗng cười:

- Tần tỷ tỷ quả đúng như văn bối dự liệu.

Hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu đồng giật mình, quay nhìn về phía lôi đài, chỉ thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử Tần Linh Sương đang cười với Minh Thiện đại sư nói:

- Ta nếu nhân lúc này bỏ đi, tin rằng với địa vị là chưởng môn nhân một phái, các vị cũng chẳng tiện ngăn cản.

Minh Thiện đại sư thoáng nhường mày tuyên Phật hiệu:

- A di đà phật ! Thí chủ nói rất đúng...

Tần Linh Sương lại hé môi cười nói:

- Nếu như ta không muốn nhờ vào người khác thì sao ?

Minh Thiện đại sư ánh mặt chột lạnh, chấp tay nói:

- Lão nạp không hiểu ý lời nói của thí chủ.

Tần Linh Sương rống giọng:

- Năm vị chưởng môn nhân với giáo chủ một giáo muốn liên thủ dùng võ công lưu giữ ta, nếu ta không ứng chiến, vậy thì phải xuôi tay chịu trời hay sao ?

Minh Thiện đại sư chau mày:

- Đó thì...

Tần Linh Sương nghiêm giọng:

- Đại sư bất tất phải khó xử, ta bằng lòng quyết đấu với các vị.

Minh Thiện đại sư ánh mắt lóe lên, rồi bỗng buông tiếng thở dài.

Thiên Ma giáo chủ tiếp lời:

- Liệu người cũng chẳng dám không quyết đấu.

Tần Linh Sương cười cười, không đếm xỉa gì đến Thiên Ma giáo chủ, vẫn hướng về Minh Thiện đại sư nói:

- Ta có một điều thỉnh cầu, mong đại sư chủ quyết cho.

Minh Thiện đại sư nghi ngại nhìn nàng, khẽ nói:

- Thí chủ nói đi, nếu lão nạp đủ khả năng, nhất định sẽ từng mệnh.

Tần Linh Sương nghiêm giọng:

- Việc hôm nay thấy đều do ta một mình gánh chịu, lát nữa đây giao chiến, nếu ta chẳng may thua bại, những mong đại sư buông tha cho các vị tỷ muội đi cùng ta.

Nàng chưa dứt câu, Thiên Ma giáo chủ đã quát ngăn:

- Không được, đại sư không nên ưng thuận.

Minh Thiện đại sư chau chặt đôi mày:

- Thí chủ phải chẳng còn có việc khác cần đến lão nạp ra sức?

Tần Linh Sương lắc đầu:

- Không còn việc gì khác nữa.

Minh Thiện đại sư không đếm xỉa gì đến Thiên Ma giáo chủ đang cười khẩy liên hồi, lớn tiếng nói:

- Thiếu Lâm chưởng môn Minh Thiện xin tuyên bố với các đồng đạo võ lâm hiện diện tại đây đêm nay, nếu ai có hành động xâm phạm đến các vị cô nương trên thuyền của Hàn Bích Cung, sẽ kể như là kẻ thâm thù đại địch của năm đại môn phái.

Lão hòa thượng tiếng nói như chuông ngân, lọt vào tai kinh tâm động phách, thật không hổ là tôn chủ một phái.

Tần Linh Sương rất có thâm ý, cười nói:

- Xin đa tạ hậu ý của đại sư và bốn vị chưởng môn nhân.

Câu nói này của nàng vốn là những lời khách sáo, nhưng Huê Nguyên Hàn lại nghe như có chỗ nào đó không ổn nhưng nhất thời lại nghĩ không ra được.

Minh Thiện đại sư chấp tay cười nói:

- Chút việc nhỏ nhặt, nữ thí chủ hà tất cảm tạ.

Thiên Ma giáo chủ cười khẩy quát:

- Tần Linh Sương, người còn chuyện gì nữa ?

Tần Linh Sương chậm rãi cất bước nhưng người lại nhanh như chớp lướt đến đứng giữa sáu người, hướng về Thiên Ma giáo chủ với giọng lạnh nhạt nói:

- Nếu các vị có phương thức hợp công đặc thù gì đó, lúc này xuất thủ tấn công là tốt nhất rồi.

Thái độ hào phóng như vậy của nàng, càng khiến cho Minh Thiện đại sư lòng áy náy hơn.

Hận Thiên Lão Lão còn căm tức, vung thiết quả lên quát:

- Vậy thì lão thân phải thử ả nha đầu kiêu căng người một lần nữa mới được.

Đồng thời thiết quả trong tay đã vung lên, chỉ thấy bóng quả trùng trùng điệp điệp, giáng xuống đỉnh đầu Tần Linh Sương.

Hận Thiên Lão Lão vừa động thủ, Thiên Ma giáo chủ cũng chẳng chịu chậm trễ, hai tay cùng vung lên, tung ra hai luồng chưởng phong như bài sơn đảo hải.

Tần Linh Sương đưa tay vuốt tóc, miệng nhoẻn cười, nhẹ nhàng chuyển bước, người như cánh liễu đung đưa, loáng cái đã thoát ra khỏi bóng trượng và chuồng phong.

Ngay khi ấy, trường kiếm của Hoa Sơn chuồng môn nhân Huê Nguyên Hàn vừa công đến, Côn Luân Phục Hổ thiên sư song quyền cùng vung ra, Thiếu Lâm Minh Thiện đại sư một chuồng bổ xuống, cộng thêm ngọn kim ty phát trần của Võ Đang Nhất Thanh đạo trưởng quét chéo đến, nhắm quấn vào cổ tay trái Tần Linh Sương.

Tần Linh Sương liền tức bị hãm thân trong chuồng phong, bóng trượng, quyền kinh và ánh kiếm, chỉ một chút bất cẩn là táng mạng ngay.

Nhưng nàng chẳng chút nao núng, vung chỉ xuất chuồng, chuyển bước lách người, thỉnh thoảng lại còn đưa tay vuốt tóc, thái độ hết sức ung dung.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy chẳng những sờ mà lại còn hồi hộp đến tột độ.

Bởi chàng nghĩ, nếu như mình bị hãm trong vòng vây của sáu tay cao thủ bậc nhất thế kia mà không mạnh bạo hạ sát hay đả thương một vài người, e khó mà cầm cự nổi đến trăm chiêu.

Tần Linh Sương võ công tuy cao, nhưng chỉ bằng thân pháp nhanh nhẹn ứng phó cũng chưa chắc cầm cự được lâu.

Tây Sơn Tiều Tẩu thở dài cảm khái thốt:

- Sông dài, sóng sau xô sóng trước, Cốc thiếu hiệp, mai đây thiên hạ võ lâm có lẽ sẽ thuộc về vị Cung chủ Hàn Bích Cung này với thiếu hiệp.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu:

- Văn bối chỉ là hạng đom đóm, sao dám sánh với Tần tỷ tỷ như vầng trăng giữa đỉnh trời.

Sài Thanh Bình cười khẩy tiếp lời:

- Cốc đại ca khéo bộ đỡ quá.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt, hồi lâu chẳng thốt nên lời.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười nạt:

- Hồn xược....

Ngay khi ấy, trên lôi đài bỗng vang lên tiếng Thiên Ma giáo chủ quát:

- Tần Linh Sương, người chết đến nơi rồi, còn hung hăng gì nữa.

Tần Linh Sương cười khẩy:

- Chỉ e người chết chính là tôn giá...

“Bùng” một tiếng dữ dội, chưởng lực hai người lần đầu tiên va chạm nhau.

Bảy bóng người vẫn bay lượn, chưởng ấy chưa phân cao thấp.

Nhưng... Tần Linh Sương không còn ung dung như trước nữa.

--- ∞ ∞ ---